

ADSPIRANTE ALTISSIMO!

T R I G A
POSITIONUM PHI-
LOSOPHICARUM,

Ad mandatum & suffragium Amplissimæ Faculta-
tis Philosophicæ in Regiâ & Florentissimâ
ad Auram Universitate,

SUB PRÆSIDIO
VIRI PRÆCLARISSIMI

DN. M. PETRI LAURBECCHI,
Poëseos Professoris Celeberrimi, hoc tempore
F. Phil. Decani, Præceptoris ac Promotoris
æternum devenrandi,

*Placidæ eruditorum ventilationi & Cen-
sura submissa,*

AB
ANDREA PACCHALENIO
Satag. Finnœ.

*In Auditorio Superiori & Maximo ad diem 4. Martij
Anni ærae Dionysianæ 1676.*

A B O Æ

Excusa à PETRO HANSONIO, Acad. Typog.

V I R O

Consultiſmo atq; Speciatiſmo,

D N . A N D R E Æ M . P A C C H A -
L E N I O , ante hæc Vice - Juridico Provinciali
Finlandiæ Borealis, Bothniæ atq; Alandiæ, dex-
terimo, Patri meo charissimo, humillimo
cordis affectu perpetim colendo :

N E C   N O N

V I R O Reverendo, Eruditionis & virtutis
laude conspicuo ,

D N . J O H A N N I A . K E C K O N I O ,
Pastori Ecclesiæ Dei, quæ in Hwistis colligitur,
pervigili, Fautori & benefactori multis nomi-
nibus honorando :

Salutem & incolumentatem perennem !

Ipse Favor cœli, & Supremi Numinis aura ,
Quæis me exornavit benefactis tempore in omni ,
Si taceam ; majora in me quis contulit unquam ,
Quàm tu, chare Parens ? qui vitam , qui mihi sumtas
Es quoq; largitus Studiorum sufficienes .
Quæ tibi pro meritis studia obsequiosa rependam ?
Non opis esse meæ, grates tibi dicere dignas ,
Confiteor : Nunc, quid faciam , mens anxia volvit.

Ingratus non esse volo, sed neglere volebam:
Di meliora tibi dent, quamquam quaecumque fuerunt,
Quae mibi praestiteras, genitor charissime, abunde!
Insuper hoc animoque pio vultuque sereno
Suscepito ingenij Specimen, tenuisque Minervae!
Si mihi cœlorum sit munere longior ætas,
Post meliora tibi, genitor, latet properabo.
De te quid dicam, multum Pastor reverendus,
Jannes Keckoni, Fautor simul et benefactor!
Me tibi qui devinxisti meritis bene multis.
Quam suavis socius, quam convictorum fidelis,
Commilitusque bonus, simul Upsaliæque Aboæque,
Annos per multos vixisti perstudiosus!
Quas hic pro tanto reddam tibi munere laudes?
Non mihi divitiae, non Auri copia fulvi
Suppetit; incultus quæ reddit munera agellus,
Quæso, Tibi placeant, moliri dum meliora.
Possimus, Interea Vobis pia fata precatur
Ex animo, Vester qui vult promissimus esse,
Filius obsequiis, servusque in agone fidelis,

AND. PACCHALENIUS
S. Th. Stud.

Alme Deus cœli, nunc nostris annue cœptis!
Da cedant bene cuncta, tibiq; hinc gloria surgat!

ASSERTIO I. METAPHYSICA.

Omne ens positivum est bonum & à Deo.

Ermini æquivoci, cum propter homonymiam ad erudiendum nihil faciant, quin potius intellectum nostrum ad varia & incerta quedam distrahanter, haud parum interesse videtur, eosdem in datâ quoq; thesi ab ambiguitate liberare Primum ergò vocabulum *Entis* quod concerit, notum est, id dupliciter imprimis accipi, nimirum vel *Nominaliter*, quomodo significat essentiam rei sine mentione Existentiæ; ut cum rosam tempore hyberno quis ens esse dicit; vel *Participialiter* seu *Verbaliter*, prout denotat illud, quod actu est in mundo, ut *Ens positivum reale & actuale*; in quâ secundâ acceptione nos hîc intellectum volumus vocabulum *Entis*. Deinde palam est omnibus, vocabulum *Positivi* similitè duplicitis esse considerationis, ita quidem, ut aliquando denotet id, quod *arbitrio, arte aut lege est* constitutum, & opponitur naturali, ut est jus institutum & legitimum; Aliquaudo verò id quod ponitur *in esse*, & opponitur negativo, ut cum dico lucem esse rem Positivam. Hic itidem posterior vocis acceptio hujus est loci. Sed nec vocabulum deniq; *Boni*, uno semper significatu in disciplinis consideratur. Est enim illud, vel 1. *Mionale seu Ethicum*, quod dicit convenientiam cum legibus & rectâ ratione; quale bonum est virtus. Vel 2. *Natunale seu Physicum*, quod congruit cum naturâ ipsius rei, quale bonum est sanitas, robur corporis &c. Vel 3. *Transcendentale seu Memphysicum*, quod congruit cum voluntate Divinâ, de quô etiam nobis hîc est sermo. Sublatâ jam sic vocabulorum ambiguitate, tutius paulò thesin nostram hunc in modum expōdere audebimus; Omne ens positivum

positivum, i. e. quicquid actu in mundo existit, est bonum, voluntatiq; Divinæ congruum, & per consequens, Deum authorem agnoscit. Rectè enim sic concludere possum: quicquid transcendentaliter bonum est, id etiam originem habet à Deo; &, quicquid à Deo trahit originem, id non potest non esse bonum. Cum enim nulla dari potest essentia, quæ conformitate cum voluntate divinâ privata sit; sequitur etiam, bonitati transcendentali nihil opponi, nec ullam dari malitiam Transcendentalem. Attamen cum negari non possit, multa reperiri, & verè dici mala, idcirò bonitati Morali & Naturali malitiam opponi posse, ultrò largimur. Ad majorem ergò Theseos hujus Illustrationem, tenendum est, etiam *malum* (nam contraria juxta se posita clariùs elucescunt) Vel *Abstractè* dici & *Formaliter*, quomodo nuda est privatio & non Ens: Vel *Concretè* seu *Materialiter*, quomodo ipsum Ens, quod malum denominatur, significat. Jam posteriore modò acceptum vocabulum *malū*, duo involvit: *materiale* nimirum, quod est ipsa Entitas; & *formale*, quod est *anima* seu privatio & negatio boni. Ex his omnibus jam constare potest, quomodo malum sit in bono: nimirum quod malitia moralis vel naturalis i. est, *accidentalis*, sit in Ente tanquam in subiecto, quod in se bonum est Metaphysicè & Transcendentaliter.

ASSERTIO II. EX PHYSICA ANTHROPOLOGIA.

*Anima hominis, unā cum corpore, à parentibus
in semine propagatur.*

Captum quidem nostrum transcendere videtur, quā ratione anima ipsa integra manens, suam essentiam alteri communicare possit; fuitque hæc res tam altæ indaginis, ut magna ingenia sèpius torserit, & non intellecta, plurimas disputationes excitaverit erroresque pepererit. Hinc rectè scribit J. C. Scaliger, de animâ, exerc. 307. Vide-

mus angustias nostri intellectus, qui dicere ausus est, sese **comprehendere** species substantiarum. Quin latet nos exquisita illa cognitio, scilicet, quomodo ex duobus unum fiat. Adeo divina res forma est, ut cum sit substantia, aliam totam sui impleat substantiam, ita ut ex utrâque fiat unum. Quare ulterior disquisitio morosi est animi: Humanæ enim Sapientiæ pars est, quædam æquo animo nescire velle. Hæc ille.

At nos nihilominus, præviâ Scripturâ S. & ratione duce, animam unâ cum corpore, in semine à parentibus propagari, asserere non ambigimus. Nam I. Apertè asserunt oracula divina, animas filiorum è lumbis parentum egressas esse, utpote, Gen. 46: 26. 2do. In primævâ benedictione, dedit Omnipotens creator homini vim speciem suam multiplicandi non minus ac reliquis animantibus: Gen. 1: 28. dicens: Crescite & multiplicamini, & replete terram. 3o Accedit nostræ sententiae aliquid roboris, ab Exemplo Adami, qui dicitur Seth genuisse ad imaginem suam, Gen. 5. v. 3. Non sanè quoad corpus tantum, sed maximè quoad animam. 4to. Ratio hujus positionis sumi potest à Regeneratione, quia totus homo (anima & corpus) regeneratione Spirituali restauratur, Eph. 4: 23. Renovamini Spiritu mentis vestræ. Ergo etiam totus generatione naturali à parentibus generatur. 5to. Denique nisi defendatur anima à parentibus propagatio, nullo modo ostendi potest, quomodo anima rationalis peccato originis insiciatur, ut & totum hominem, per Christum esse reparatum. Nam nisi Christus animam ex homine assumisset, eam nec sanasset: Nec generatio hominis esset univoca, cum non animam, sed tantum corpus generaret.

ASSERTIO III. PHYSICO METAPHYSICA.

Forma est indivisibilis & incommunicabilis.

Ut è felicius circa hujus theses defensionem versari licet, præparandæ hic veniunt Communes formarum distinctiones.

Actiones. 1. mō Namque formæ, aliæ sunt Materiales, aliæ Immateriales. *Materiales*, ex receptâ Philosophorum sententiâ sunt, quæ necessariò in Materiâ fiunt, sunt & operantur, vel ut placet quibusdam, quæ in esse, fieri & operari, à materiâ dependent: Ut animæ brutorum & Plantarum. *Immateriales* verò sunt, quæ à materiâ liberae sunt, & absque eâ conservari atque operari possunt. Tales sunt animæ nostræ humanæ. 2. dō. Formæ, aliæ sunt Essentiales, quæ rem in esse constituant, & alias substantiales dicuntur: Aliæ Accidentales, quæ constitutionem rei non ingrediuntur, sed accidentaliter eam determinant; ut Doctrina in homine. 3. tio. Forma est, vel *Metaphysica*, tota nempè rei quidditas & essentia, ut humanitas: Vel *Physica*, quæ est pars compositi in materiam recepta, ut anima rationalis. Vis hujus canonis, extendit se ad formam præcipue immaterialem, substantialem & Metaphysicam, quæ simpliciter indivisibilis est, ideoque aut tota definit, aut tota manet. Ita nihil potest de humanitate, formâ hominis *Metaphysicâ*, præcidi, ut aliquis jam magis jam minùs sit homo; illa enim prorsus est *ἀπέρισσόν π.* Pariter igitur passu ambulat hic canon cum illo Metaphysicorum, essentia consistit in indivisibili. Non quidem semper *ἄπλωται* & absolute, q. omnis Essentia omnem divisionem respuat instar puncti Mathematici: Sed *πλῶται* secundum quid & certò modò, quod scilicet Essentia non possit dividi ita, ut eadem & ipsa maneat; ut sit sensus, Essentias rerum, quatenus talium, indivisibiles esse in alias sibi similes & æquales Essentias. Majoris lucis gratiâ adhuc lubet præcavere, quod forma dicatur hic indivisibilis, nimirum per se & ratione suæ Essentiæ, per Accidens verò ratione subjecti, quantitatis & materiæ, non item: Possunt nempè quædam formæ dividi, sed non perse, verùm ratione subjecti. Objectiones & Controversiae quæ hic sese offerre possunt, ex his ferè, quæ jam dicta sunt, probè observatis, dirimi possunt. Atq; hæc fuerunt, quæ in tantâ temporis angustiâ luci publicæ dare licuit.

Sat mihi, si placeant hæc meditata Deo;

Sat mihi, si placeant hæc meditata bonis.

Ad Eximum atq; Doctissimum Dn. ANDREAM PAC-
CHALENIUM, thesum harum Authorem atq;
defensorem solertissimum.

Dllas enumerat nobilitatis alas Philosophorum ille princeps
Arist. Aretem & Martem quicq; ergo ad fastigium aliquod
evehi, nomeng; posteritati relinquere cupit, alterutrā harum
progrediatur viā, necessum est. Ut enim omnia non fert omnis
tellus, ita unum omnibus non allubescit, Et varia sunt homi-
num ingenia, ita ad varia studiorum genera, secundum naturae
ac indolis manudictionem, animum adjungunt. Quidam per
res arduas & periculis plenas, que animum hominis sēpē percel-
lunt ac perturbant, singulari animi confidentia ac fortitudine,
ad summa'quevis extolluntur. Scilicet sic trahit sua quemq; vo-
luptas. Sicut Martis via satis est ardua, ita artium indices a-
maras, fructus verò dulces dixit esse Aristoteles. Ardua certè
ad quævis pulchra est via; Ut gemmas natura alto recondidit,
ita in sublimi ac prærupeo loco honoris præmia collocavit. Sed
quid tam arduum, quod pertinax & indefessus labor non expu-
gnat? Omnia conando docilis solertia vincit. Tu, Domine Pa-
triot, quam sedulus assiduusq; artium liberalium sectator fueris,
Disputatio hæc tua Philosophica, cōcinnè satis elaborata, testatur.
Perge igitur, ut cœpisti, ad culmen tendere. Eò enim te indoles
tua majorumq; splendor vocant. Ego verò, sicuti debeo, Iubens
tibi de felici ac prospero studiorum progressu gratulor, voxq;
ut optatam eorundem metam quantocius attingere queas. De-
us Tēr O M. omnibus honestiū tuis conatibus ex alto benignè fa-
veat! Vale.

T. Studiofissimus

NICOLAUS Varec S. Th. stud.

Ad eundem.

AD metam properas expansis latior alis,
Docte Pachalni, Patriotarum decus ingens.

Perge, precor, felix meritam tibi sumere laurum,
Quam redditum Musæ, Studiorum digna brabea!

Sic ominari voluit tua virtutis
sedulus cultor.

GABRIEL MÆXONTANUS